

x

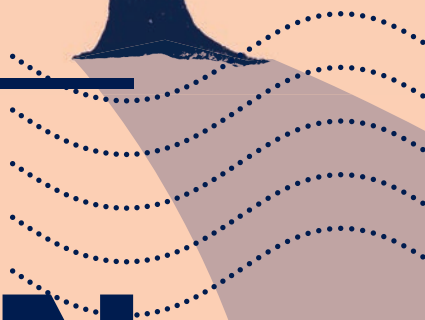

VED

KILDEN

ØIVIND ANDERSEN

ØIVIND ANDERSEN
VED KILDEN

1. januar

Hos dig er livets kilde.

Sl 36,10

Hvordan vil det nye år blive?

Det ved kun Gud, har vi let ved at svare. Og på en måde er det rigtigt. Men alligevel – vi ved mere om, hvad det nye år har med sig, end vi måske har lyst til at indrømme.

Vi ved udmærket, at vi ikke selv for alvor kan stille noget op imod det onde, der er i os og omkring os.

De fleste prøver ganske vist at flygte fra denne sandhed ved at benægte den; men alle, som bøjer sig for det, Guds ord siger om os mennesker – for sandheden – må indrømme, at sådan er det.

Og den, der indrømmer det, forstår også, at hvis det nye år skal blive godt, forudsætter det et nyt liv! Og alle, som har eller får dette nye liv, oplever, at det til stadighed trænger til at fornys!

Men så kommer spørgsmålet: Hvor får jeg dette liv? Og hvordan fornys det?

Svaret er enkelt: hos Jesus!

Hos ham og i ham er livets kilde.

Om året bliver godt for os, afhænger udelukkende af vores forhold til Jesus.

Når vi oplever, at vi ikke magter livet ud fra vores egne forudsætninger, erfarer vi det, Bibelen kalder tørst. Billedet er hentet fra ørkenen. En tørstig ørkenvandrer ved, at han er 100 % afhængig af at få vand, hvis ikke han skal dø.

Jesus har noget at sige til dig, der er i den situation: "Den, der tørster, skal komme til mig og drikke" (Joh 7,37).

Hvis vi følger den opfordring, får vi et godt år. I Jesus findes alt det, vi har brug for: syndernes forladelse, evigt liv, Helligånden, velsignelsen over stort og småt i vores liv – ja, alt hvad vi har brug for til det daglige kristenliv.

Jesus er kilden!

Lad os begynde året hos ham!

2. januar

Jeg ved, hvilke planer jeg har lagt for jer, siger Herren, planer om lykke, ikke om ulykke, om at give jer en fremtid og et håb. Jer 29,11

Dagens ord blev sagt til mennesker, som var i stor nød, fordi de var under Guds dom. Israel var i fangenskab i Babylon og havde det svært. De havde været troløse mod Guds ord og svigtet hans åbenbaring til frelse. De havde forladt ham, som er kilden til det evige liv, og havde i stedet prøvet at finde andre livskilder (Jer 2,13).

Men dagens ord er ikke kun sagt til Israel. Det er også sagt til os! Israel er et advarende eksempel for os, til hvem tidernes ende er nået (1 Kor 10,11).

Den farligste synd er den *religiøse* synd, som består i, at man forkaster Bibelen som Guds ord eller bare gør den delvist troværdig. Det medfører, at man forkaster Gud selv og hans vej til frelse.

Moralsk synd er også farlig. Den består i ulydighed mod Guds vilje, som er åbenbaret i hans lov: utroskab, tyveri, drab og meget andet. Men så længe et menneske ikke forkaster Guds ord som rettesnor for sit liv, kan alt genoprettes. Så er der mulighed for omvendelse og frelsende tro på Jesus. Men den religiøse synd forkaster Guds ord. Derfor fører den til dom og straf.

Denne dom og straf hænger truende over vores folk i dag. Det er en stor nød for alle, der tror på Guds ord, og afføder spørgsmålet i dem: Hvordan skal det gå os i fremtiden?

Det er på dette spørgsmål og i denne situation, at Gud svarer, at hans tanker ikke er om ulykke, men om fremtid og håb. Gud sender dommen og straffen her i tiden for at redde os fra det, der er endnu værre: den evige fortabelse.

Lad os høre, hvad han siger, og vende om til ham!

3. januar

“Derfor siger jeg jer: Vær ikke bekymrede.”

Matt 6,25

Sådan siger Jesus til alle, der tror på ham. I første omgang gælder det mad og tøj; men vi er helt på linje med Jesus, hvis vi udvider det til indtægter og udgifter og alt, hvad et menneske ellers har brug for her i verden. Gennem sin apostel Paulus har Jesus sagt: “Vær ikke bekymrede for noget!” (Fil 4,6).

Ordet virker meningsløst på vor tids mennesker. Men det virkede nok endnu mere meningsløst på dem, det blev sagt til første gang! For det var forbundet med slid og hårdt arbejde at tjene til livets ophold i Israel dengang.

Det er en nærliggende fristelse at omtolke og fjerne det meningsløse i ordene og tilpasse dem vores naturlige tankegang. Men så fjerner vi det, Jesus egentlig siger til os. Budskabet ligger netop i det, der virker meningsløst på os.

Ordene er en formaning og advarsel til os. Og netop derfor har vi så let ved at opfatte dem som en byrde: Oven i alle de andre bekymringer får vi nu også den bekymring, at vi ikke må bekymre os!

Men meningen med ordene er den stik modsatte: Jesus vil befri os for byrderne!

Du behøver ikke at være bekymret. Du har en far i Himlen, som har omsorg for dig. Du har en evig og almægtig Gud, som har givet dig sin søn med alle hans rettigheder og herligheder og gjort dig til arving sammen med ham. Du må tage imod det for intet. Og gør du det, får du alt andet i tilgift!

Det at søge Guds rige først begynder altid med at tage imod Jesus og hans retfærdighed. Og det fortsætter med at stole på, at han er ansvarlig for hele vores tilværelse.

Hvorfor skulle vi så bekymre os?

4. januar

“Ingen kan tjene to herrer. Han vil enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kan ikke tjene både Gud og mammon. Derfor siger jeg jer: Vær ikke bekymrede.”

Matt 6,24-25

Jesu ord om ikke at bekymre sig er først og fremmest et befriende evangelium. Men det er samtidig også en alvorlig advarsel: *“Derfor siger jeg jer: Vær ikke bekymrede.”*

Hvorfor må vi ikke bekymre os? Fordi det at bekymre sig i virkeligheden er at tjene to herrer, og det er umuligt. Den, der alligevel prøver på det, tjener i virkeligheden kun én herre, og det er ikke Gud! Det er det, Jesus advarer os imod.

Det bliver endnu tydeligere, hvis vi spørger: Hvad er en bekymring? En bekymring er, at et menneske prøver at være sit eget forsyn, sin egen Gud.

I Sl 37,5 står der: *“Overgiv din vej til Herren, stol på ham, så griber han ind.”* Hvis vi nu vender dette på hovedet og siger: *“Tag ansvaret for din egen skæbne, stol på dig selv! Du er din egen lykkes smed!”* – så har vi et klart udtryk for, hvad bekymring er.

Kan sådan en indstilling føre til andet end selvhævdelse?

Selvhævdelse er roden til alt ondt. Over for vores medmennesker udfolder det sig som egoisme, og over for Gud som ugudelighed.

Satan får herredømmet over os gennem vores selvhævdelse. Og penge er et effektivt hjælpemiddel i den retning. Derfor kalder Jesus pengene for mammon. Mennesker, der bruger pengene som et middel til at komme frem og få magt og indflydelse og herske over andre mennesker, er direkte under satanisk herredømme. Der følger alt muligt ondt med den slags mennesker. Bekymringer kan endda føre en kristen ind i den slags.

Det er sådan noget, Jesus advarer os imod. Og som modvægt giver han os det herligste evangelium.

Skal vi ikke overlade det til ham at bekymre sig for os?

5. januar

“Klæder Gud således markens græs, som står i dag og i morgen kastes i ovnen, hvor meget snarere så ikke jer, I lidettroende?”

Matt 6,30

Skaberværket er til for menneskenes skyld, siger Guds ord. Se på det, siger Jesus. Se på fuglene, som flyver under himlen. Læg mærke til liljerne, som vokser på marken. Alt det skabte opretholdes af Gud. Skulle han så ikke også sørge for dem, for hvis skyld han gør det?

Meget snarere, siger Jesus, vil vores far i Himlen sørge for dem, der tager deres tilflugt til ham. Det betyder: Endnu mere sikkert og vist er det, at Gud vil sørge for dem, for hvis skyld han opretholder hele skaberværket. Må sådan en forsikring fra den evige og almægtige Gud ikke gøre al bekymring overflødig?

Men på trods af dette vidunderlige evangelium og Jesu advarsler mod de nyttesløse og farlige bekymringer, har vi alligevel så uhyggelig let ved at bekymre os.

Mange siger: “Jeg vil virkelig så gerne lade være med at bekymre mig, men jeg har så lidt tro! Og det er svært at stole på, at Gud vil hjælpe mig, når jeg har så lidt tro.”

Så er det godt at bide mærke i, at de disciple, Jesus første gang sagde dette til, også havde en lille tro: “... hvor meget snarere så ikke jer, I lidettroende?”

Vi hører ofte i dag: “Hvis bare du har tro nok, vil Jesus hjælpe dig”. Men sådan taler Jesus ikke! Han siger: “Du lidettroende skal vide, at du har en far i Himlen, som har omsorg for dig, og som både vil og kan hjælpe dig.”

Jesus hjælper også dem, der kun har en lille tro. Da disciplene var bange for at drukne på Genesaret Sø, sagde Jesus til dem: “Hvorfor er I bange, I lidettroende?” – og så hjalp han dem!

Sådan er han også i dag. Den bedste hjælp mod al bekymring er at se på Jesus!

6. januar

Da Jesus hørte, at Johannes var blevet sat i fængsel, drog han bort til Galilæa. Men han forlod Nazaret og kom og bosatte sig i Kapernaum (...), for at det skulle opfyldes, som er talt ved profeten Esajas, der siger: "Zebulons og Naf-talis land, Vejen langs havet, Landet på den anden side af Jordan og Folkesla-genes Galilæa, det folk, der sad i mørket, har set et stort lys, og de, der sad i dødens land og skygge, for dem brød lyset frem." Matt 4,12-16

Her hører vi, når og hvor Jesus begynder sin offentlige Messias-ger-ning. Han havde også virket før denne tid. Han havde gjort sit første under ved et bryllup i Kana, og han havde ført samtaler med Nikode-mus og den samaritanske kvinde.

Men nu begynder hans egentlige offentlige gerning i Israel. Den skulle ikke begynde, så længe Døberen var i gang med sin tjeneste. Men da Jesus fik at vide, at Døberen var sat i fængsel, vidste han, at nu var tidspunktet kommet for hans offentlige fremtræden.

Man skulle tro, at Messias ville vælge Jerusalem som udgangspunkt for sit virke. Der var templet, stedet, hvor Gud åbenbarede sig for Israel. Der var Det store Råd, dér var alle folkets åndelige ledere og skrift-lærde samlet.

Jesus respekterede og fulgte alle Guds forskrifter for Israel og kaldte endda templet sin fars hus. Alligevel – eller netop derfor! – valgte han ikke Jerusalem som udgangspunkt for sit virke. Af alle steder valgte han Kapernaum, det mest usandsynlige sted, man kunne forestille sig i Israel.

Men Jesu valg er opfyldelsen af en profeti i Es 9,1-2, hvor der tales om et folk, som sidder i mørke, i dødens land og skygge. Hvis vi læser slutningen af Es 8, ser vi, at der er tale om den del af folket, der har syndet mest, og hvor Guds dom er hårdst.

Derfor blev denne del af landet også kaldt hedningernes Galilæa, og folkets ledere så med foragt på dem, der boede der. Netop her skulle Messias slå sig ned! I et folk, som på grund af sin synd ikke havde nogen fremtid eller noget håb, skulle Jesus begynde sin gerning.

Det viser os med al ønskelig tydelighed, hvem han er, og hvorfor han er kommet.

7. januar

“Hvorfor spiser jeres mester sammen med toldere og syndere?” Men da Jesus hørte det, sagde han: “De raske har ikke brug for læge, det har de syge. Gå hen og lær, hvad det vil sige: ‘Barmhjertighed ønsker jeg, ikke slagtoffer.’ Jeg er ikke kommet for at kalde retfærdige, men syndere.”

Matt 9,11-13

Farisæerne tog deres gudsforhold meget alvorligt. De ønskede at være et forbillede for deres medmennesker i brugen af Guds ord, i deres bønsliv og ikke mindst i deres givertjeneste. I modsætning til manges opfattelse af farisæerne i dag, gik de virkelig ind for at praktisere det, de troede på. De tog udfordringen op, som man siger.

Derfor var det ud fra deres opfattelse helt selvfølgeligt, at Messias ville slutte sig til og samarbejde med dem, når han kom.

Men det gjorde Jesus ikke. Han opsøgte i stedet for toldere og syndere og sad til bords med dem i Matthæus' hus.

Tolderne var dengang mænd, som var gået i besættelsesmagts tjeneste. De arbejdede på deres landsmænds bekostning til fordel for fjenden, og en del af dem var blevet rige på den konto. De blev med fuld ret anset for at være landsforrædere. Derfor nævnes de som oftest sammen med syndere. Syndere betyder i den sammenhæng mennesker, som i direkte strid med Guds lov lever i åbenlys synd.

Der er ikke noget at sige til, at farisæerne undrer sig og spørger om, hvordan dette kan hænge sammen. Vi nutidskristne har al mulig grund til at spørge om det samme. Jesus svarer, at det er de syge, der har brug for læge, ikke de raske. Han er ikke kommet for at kalde retfærdige, men syndere. Et andet sted siger han: “Menneskesønnen er kommet for at opsøge og frelse det fortabte” (Luk 19,10).

Jesus afviser farisæernes indsats. “Gå hen og lær, hvad det vil sige: ‘Barmhjertighed ønsker jeg, ikke slagtoffer,’ “ siger han til dem.

Men for alle, der har syndet, som er mislykkede og ikke er i stand til at gøre en indsats for Gud, er han en frelser.